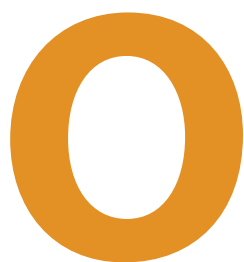

”Antingen så är skolan helt sekulariserad eller så får allas religioner synas exakt lika mycket och man får ha sitt eget och vara den man är!”

O **MAN** är lutheran är det okej att man är hur ateistisk och sekulariserad som helst, men inte om man tillhör en minoritetsreligion.

JAG ÄR ORTODOX KRISTEN. När jag förklarar åt skolkompisar att jag nog också är kristen, men ortodox till skillnad från lutheran, så skrapar dom sig i huvuden och säger att de inte är lutheraner, utan att de bara tillhör den ”vanliga religionen”. Då måste jag, redan då jag var ett åttaårigt barn, förklara skillnaden mellan ortodoxi och lutherdom åt de sekulariserade majoritetsbarnen. Dessa diskussioner var jag tvungen att gå igenom under hela min uppväxt och kommer att vara tvungen att ta i hela mitt liv, i alla fall så länge jag lever i Finland.

I FINLAND är den ortodoxa kyrkan förknippad med Ryssland, och till skillnad från hur det varit i Ryssland har lutherdomen spelat en väldigt viktig roll för den finska identiteten. När jag säger att jag är ortodox hör många ungdomar ett ord som de inte har någon aning om vad det betyder. Men, såklart, eftersom det är någon annan konstig religion, och inte den vanliga religionen, så antar de genast att jag är en religiös fanatiker. Följdfrågan lyder alltid: ”Är du väldigt religiös?” Även om det inte är sagt men någon ond baktanke är det väldigt exotiserande. Det känns utstö-

tande och fördomsfullt, även om personen som frågar inte menar något illa. De stirrar och föreställer sig säkert hur jag varje dag, kväll och måltid ber olika böner. Att jag byter till anspråkslösa mormorskläder så fort jag kommer hem för att hedra Gud. Och att mina föräldrar är tysta och stränga. För religion är konstigt och för att de inte ens förstår att de också har en religion, lutherdom. Eller sekulariserad lutherdom, där de firar luthersk jul och påsk och gör allt på lutherskt sätt, och tror att de är neutrala bara för att de påstår att de inte tror på Gud.

I TREDJE TILL FJÄRDE KLOSS hade jag en bästis som var strängt ateistisk. Resten av klassen var lutheraner. På musiktimmarna brukade vår musiklärare tvinga oss att sjunga lutherska psalmer. Hon tyckte att de passade för alla och brydde sig inte om att vi var annorlunda. Min bästis och jag vägrade att sjunga. Läraren blev arg och skickade ut oss i korridoren. Där satt vi nästan varje lektion tills de andra hade sjungit klart sina psalmer. Vi kom in när de började sjunga Teddybjörnen Fredriksson. Det var samma program varje vecka. Jag antar att budgeten inte räckte till en ordentlig sångbok. Min vän var en bestämd dam, fast hon bara var tio år då, och vågade stå upp mot alla lärare som tvingade henne att sjunga lutherska psalmer, gå till lutherska julkyrkan och på annat sätt förtrycka hennes ateism. Det var viktigt för mig att ha ett annat minoritetsbarn i min klass. Annars skulle jag inte ha vågat stå upp för min tro. Men jag undrar hur det är för de minoritetsbarn som inte har en stark vän att ta i handen och tillsammans kämpa för att få hålla kvar sin identitet. Hur känner de sig när deras omgivning med all kraft försöker assimilera dem? Jag kan berätta åt er hur de känner sig, för jag har själv levt igenom det. De skäms.

DET FINNS BARA TVÅ SÄTT som man kan ha skola på så att det är okej för alla: antingen så är skolan helt sekulariserad (jo, det betyder inga psalmer och ingen luthersk julkyrka) eller så får allas religioner synas exakt lika mycket och man får ha sitt eget och vara den man är!

Skribenten vill förbli anonym.

Tänk om

 folkhälsan